

Nic je nepoučilo,
dívky si dál hrají
se zápalkami...

*Roztomilé
malé hářky*

BEZCITNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

BEZCITNÉ

SARA SHEPARDOVÁ

*Roztomilé
malé hářky*

BEZCITNÉ

Přeložila Anna Školníková

Vydal nakladatelství BB/ats,ro více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Pretty Little Liars. Heartless*

(First published by HarperTeen, New York, 2010)

přeložila © 2013 Anna Školníková

Redakce textu: Dana Pačková

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074619700

Věnováno Glorii Shepardové a Tommymu Shepardovi

„Jen kdybych srdce měl.“
Plechový dřevorubec, *Čaroděj ze země Oz*

ZTRÁTY A NÁLEZY

Také máte zkušenost, že vám důležité věci náhle zmizí beze stopy? Třeba značkový šátek Pucci při slavnostním zakončení deváté třídy. Celou noc jste ho měla uvázaný kolem krku, ale v momentě, kdy nadešel čas jít domů, *ppppffííí*. Byl tentam. Stejně jako ten nádherný zlatý přívěsek od babičky. Jako by mu narostly nožičky a utekl. Žádná ztracená věc se ovšem nikdy jen tak nevy-
paří. Musí někde být.

Čtyři krásky v Rosewoodu sčítají závažnější ztráty, než je šátek nebo řetízek. Přišly například o důvěru rodičů. O sladká budoucí studia na nejlepších školách. O vlastní nevinnost. K tomu se obávají, že ztratily i nejlepší kamarádku z dětství... ale třeba ne. Možná ji nebesa vrátila živou a zdravou. Nezapomínejme ovšem, že vesmírná rovnováha musí zůstat zachována: pokud se něco vrátí, cosi jiného musí zmizet.

V Rosewoodu se může stát platidlem cokoli. Důvěryhodnost. Duševní zdraví. *Životy*.

Aria Montgomeryová dorazila první. Kolo odstavila na příjezdové cestě vysypané drceným štěrkem, přikrčila se pod převislou žmarlikou pokrytou růžovými květy a prsty se zabořila do hebkého udržovaného trávníku. Ještě včera voněla zahrada létem a svobodou. Po tom, co se stalo, nedovedla Arii žádná vůně ulevit od starostí.

Emily Fieldsová se objevila jako druhá. Přišla v ošoupaných fádnicích džínách a citronově žlutém tričku Old Navy. Včera večer měla na sobě totéž, ale dneska bylo její oblečení navíc pomuchlané, jako by v něm snad i spala. „Ahoj,“ špitla neslyšně a skrčila se vedle Arie. Zakaboněná Spencer Hastingsová vyšla ze vstupních dveří svého domu ve stejném okamžiku, kdy Hanna Marinová přibouchla dveře mámina mercedesu.

„Tak.“ Když se sešly všechny, Emily konečně prolomila ticho. „Tak,“ opakovala Aria.

Jako na povel se otočily směrem ke stodole na Spenceřině zadní zahradě. Včera večer tam měly Spencer, Aria, Emily, Hanna a Alison DiLaurentisová, jejich společná kamarádka a vůdkyně party, přespát při příležitosti oslavy konce sedmé třídy. Žádné mecheche do svítání se ovšem nekonalo, protože akce náhle skončila ještě před půlnocí. O dokonalém startu prázdnin nemůže být ani řeč – vždyť to, co se semlelo, to je ostudná katastrofa.

Holky si nedokázaly pohlédnout do tváře, natož zvednout oči k sousednímu velkému viktoriánskému domu DiLaurentisových, kde je čekají každým okamžikem. Jenže hostitelkou tentokrát není Alison – k návštěvě je pozvala její máma Jessica. Hned po snídani každé z dívek zavolala, že prý se Ali dosud neobjevila doma – zdržela se u některé z kamarádek? Paní DiLaurentisová ráno nepůsobila nijak znepokojeně, přestože dostala samé záporné odpovědi. Když se ovšem před pár hodinami ozvala holčákům znovu – Ali se doma *ještě pořád* neobjevila, prozrazoval její vysoký tichý hlas určité obavy.

Aria si upravila culík. „Žádná z nás neviděla, kam Ali odchází. Pletu se?“

Ostatní zavrtěly hlavou. Spencer si jemně pohladila čerstvou fialovou modřinu na zápěstí. Neměla tušení, kde a o co se praštila. Na paži měla navíc i několik škrábanců, jako by se zamotala do ostružiní.

„Nezmínila se nikomu, kam se chystá?“ ptala se Hanna.

Všechny jen pokrčily rameny. „Nejspíš utekla někam za zábavou,“ uvažovala Emily ijáčkovským hlasem se svěšenou hlavou. U holek si vysloužila přezdívku „Zabiják“, protože Alison bránila jako cvičený pitbul. Představa, že by se Ali mohla s někým jiným bavit lépe, jí lámala srdce.

„Je fajn, že na nás tak myslí,“ dodala Aria s hořkostí. Motorkářskými botami okopávala drn trávy.

Horké červnové paprsky jim neúprosně spalovaly sluncem nepolíbenou kůži. Od bazénu na zahradě za domem se ozývalo šplouchání a z dálky doléhal hukot sekačky. Zkrátka typická letní pohoda v Rosewoodu, snovém a neposkvrněném předměstí ležícím třicet kilometrů od pensylvánské Filadelfie. Za normálních okolností by se touhle dobou pětice holek válela u bazénu v místním country klubu a pokukovala po krásných spolužácích z elitní soukromé školy Rosewood Day. *Mohly by* se sebrat a zamířit tam, ale bavit se bez Ali je nelákalo. Ve čtyřech se cítily bezprizorní jako herci bez režiséra, jako marionety bez loutkoherců.

Včera večer se Ali chovala, jako by jí holky lezly na nervy víc než obvykle. Myšlenkami byla úplně jinde. Chtěla ostatní hypnotizovat, ale Spencer trvala na vytažených žaluziích, které Ali chtěla mít spuštěné. Byla z toho hádka, v jejímž závěru Ali nečekaně odešla bez rozloučení. Čtveřici sžíralo tušení, proč to tak dopadlo: Ali si našla nové kamarádky – starší a zajímavější.

Žádná si to nechtěla připustit, ale všechny dávno cítily, že se k něčemu podobnému schyluje. Ali byla na Rosewood Day tou, která udávala tón, všichni kluci po ní toužili, rozhodovala o ostatních, zda je budou spolužáci uznávat, nebo se jim smát. Dovedla okouzlit *každého*, počínaje zasmušilým starším bráchou Jasonem a konče nesmlouvavou dějepisářkou. Vloni vytrhla Spencer, Hannu, Arii a Emily z šedé anonymity, když je pustila do své blízkosti. Prvních pár měsíců bylo všechno super. Pětice vládla školním chodbám, zářila na každé třídní party a v restau-

raci Rive Gauche v nákupním centru King James Mall usedala jediné k nejlepšímu stolu – odkud mnohdy vystrnadila méně oblíbené holky, byť přišly první. S blížícím se koncem sedmého roku školní docházky se ovšem propast mezi Ali a zbytkem její dívčí party prohlubovala. Přestala jim volat hned po návratu ze školy. Při hodinách jim neposílala tajné textovky. Když s ní holky mluvily, dívala se často kamsi za ně, jako by byla myšlenkami docela jinde. Jediné, co Ali pořád zajímalo, byla jejich nejtajnější, nejhrůznější tajemství.

Aria mrkla po Spencer. „Včera v noci jsi za Ali vyběhla ze stodoly ven. Neříkej mi, že jsi neviděla, kam odešla?“ Musela přeřvávat zvuk strunové sekačky doléhající ze sousedství.

„Neviděla,“ odvětila bleskově Spencer s pohledem upřeným na bílé žabky J.Crew.

„Ty jsi vyběhla ze stodoly ven?“ Emily si sáhla na jeden ze svých světle nazrzlých culíků. „To si nepamatuju.“

„Vyběhla. Hned potom, co požádala Ali, aby vypadla,“ uvedla Aria věci na pravou míru. V hlase nezastírala znepokojení.

„V životě by mě nenapadlo, že fakt *půjde*,“ bránila se Spencer sotva srozumitelně, zatímco z trávy pod žmarlikou vyškubávala jasně žluté pampelišky.

Hanna a Emily si otrhávaly kůžičku u nehtů. Otočil se vítr a přinesl vůni lilií a zimolezu. Poslední, co jim z předchozí noci utkvělo, byla Alisonina podivná hypnóza: odpočítávala od stovky, palcem jim tlačila na čelo a prohlašovala, že jsou v její moci. S pocitem, jako by několik hodin hluboce spaly, se po nějaké době celé dezorientované probraly. To už byla Ali pryč.

Emily si přetáhla límeček přes nos jako vždycky, když měla z něčeho obavy. Tričko trochu vonělo po pracím prášku All-Temperature Cheer a deodorantu. „Co tedy řekneme její mámě?“

„Budeme Ali krýt,“ odvětila Hanna tónem, který nepřipouštěl diskusi. „Řekneme, že Ali je s kamarádkami z pozemního hokeje.“

Aria zaklonila hlavu a tupě sledovala bílou čáru za letadlem, které putovalo vysoko po vymetené modré obloze. „Asi jo.“ V hloubi duše se jí do toho vůbec nechtělo. Včera večer si Ali zase neodpustila pár jasných narážek na hrozné tajemství Ariina táty. Skutečně si tedy zaslouží, aby se za ni Aria postavila?

Emily na Spenceřině přední zahradě pozorovala čmeláka, jak přelétá z květu na květ. Ani ona nebyla z nápadu dvakrát nadšená. Ali totiž s velkou pravděpodobností za kamarádkami z hokeje skutečně šla – děvčátka z reprezentačního týmu kouřila marlborcky z okének svých range roverů a navštěvovala večírky, kde se točilo pivo. Opravdu by se měla Emily stydět za přání, aby Ali za své jednání dostala za uši? Emily touží mít Ali jen pro sebe – je proto špatnou kamarádkou?

Spencer se taky zamračila. Nezdálo se jí fér, pokud Ali předpokládá, že kvůli ní budou lhát. Včera večer Spencer vyrazila do boje ještě dřív, než ji Ali stačila dotekem na čelo zhyponotizovat. Alisonina nadvláda nad ostatními už jí totiž lezla krkem. Vůbec jí lezlo krkem, že musí všichni skákat, jak Ali píská.

„No tak, holky,“ naléhala Hanna. Vycítila z nich tichý odpor. „Musíme ji krýt.“ Hanna za žádnou cenu nechtěla dát Alison důvod k odchodu z party – kdyby se s nimi Ali rozloučila, stala by se z Hanny zas jen tlustá ošklivka, která nikoho nezajímá. Nehledě na to, že následky by mohly být ještě horší. „Když se za ni nepostavíme, mohla by se rozpovídat o...“ Víc Hanna nevyřkla, jen pohledem zabloudila k domu naproti, kde vyrůstali Toby a Jenna Cavanaughovi. Za poslední rok stavba viditelně zpustla. Přerostlá tráva volala po sekačce a spodní hrana garážových vrat obrůstala zelenou skvrnitou plísní.

Vloni na jaře holky nešťastnou náhodou připravily Jennu o zrak, když se s bráchou Tobym ukryvala v jejich stromovém domku. Nikdo naštěstí nevěděl, že rachejtli odpálily právě ony, a Ali je tenkrát zapřísáhla, že se o tom nikomu nesmí ani slůvkem zmínit. Tajemství mělo jejich vzájemné přátelství spojit

nadosmrti. Jenže co když se z jejich vztahu přátelství dávno *vytratilo*? Ali umí být k lidem, které nemá ráda, neobyčejně bezcitná. Na začátku šesté třídy se například znenadání rozkmotřila s Naomi Zeiglerovou a Riley Wolfeovou, a jak to dopadlo? Zakázala jim vstup na večírky, naváděla kluky, aby jim z legrace volali domů, a napadla dokonce jejich profily na sociální síti MySpace. Jejich jménem tam psala zpola zlé, zpola vtipné vzkazy, v nichž odhalovala jejich ostudná tajemství. Kdyby Ali poslala k vodě své čtyři současné kámošky, bůhví jaké sliby by porušila! Co peprného by vyzradila na ně?

Vchodové dveře domu DiLaurentisových se otevřely a Alisonina máma vystrčila hlavu na verandu. Ačkoli ji holky neznaly jinak než jako upravenou a načančanou, stála na prahu s blond vlasy v ledabylém culíku. Seprané kraťasy jí visely nízko na bocích a potrhané tričko ji obepínalo hrudník.

Holky vstaly a po kamenné cestičce se vydaly k Alisoniným dveřím. V hale tradičně voněla aviváž a stěny zdobily zarámované fotky Alison a jejího bratra Jasona. Aria se okamžitě zadívala na Jasonův portrét pořízený před maturitou. Měl přerostlé světlé vlasy sčesané z čela a koutky úst nepatrně vytočené, jako by úsměv pouze naznačovaly. Dívky ani nestačily provést rituál – dotknout se pravého spodního rohu jejich nejmilejší fotky, která je všechny zachycovala při loňském červencovém výletě do pohoří Poconos – a paní DiLaurentisová je už hnala do kuchyně, kde si měly sednout kolem velkého dřevěného stolu. Bylo zvláštní pohybovat se po Alisonině domě v její nepřítomnosti. Jako by ji špehovaly. Alisoniny stopy se nacházely všude kolem: tyrkysové sandály na klínu značky Tory Burch se válely u dveří do prádelny, cestovní balení Alisonina oblíbeného vanilkového krému na ruce stálo na telefonním stolku, její žákovská knížka – pochopitelně plná jedniček – visela na nerezové ledničce připevněná magnetem ve tvaru pizzy.

Paní DiLaurentisová se k nim posadila a odkašlala si. „Vím, že

jste s Ali byly včera večer. Potřebuji, abyste se pořádně zamyslely. Určitě se před vámi nezmínila, kam se v noci chystá jít?“

Holky svorně zavrtěly hlavami. Pohledy nechaly zabořené do tkaného jutového prostírání. „Podle mě šla ven s kamarádkami z pozemního hokeje,“ vysoukala ze sebe Hanna, když se zdálo, že nikdo jiný neotevře pusy.

Paní DiLaurentisová trhala nákupní seznam na maličké čtverečky. „Už jsem všechny spoluhráčky obvolala stejně jako kamarády z hokejového kempu. Nikdo ji neviděl.“

Holky se po sobě zděšeně podívaly. Hrudník jim svíral strach, srdce se rozbušila rychleji. Pokud Ali není u žádné z kamarádek, kde tedy je?

Paní DiLaurentisová bubnovala prsty do stolu. Měla neupravené nehty, jako by si je okusovala. „Neříkala třeba, že jde domů? Mám za to, že jsem ji viděla ve dveřích do kuchyně, když jsem tady něco řešila s...“ Na okamžik se odmlčela. Pohled upírala k zadním dveřím. „Připadala mi nešťastná.“

„Nevíme, jestli se Ali vrátila sem do domu,“ zamumlala Aria.

„Aha.“ Alisonina máma natáhla roztřesenou ruku pro šálek s kávou. „Svěřila se vám někdy, že si z ní někdo utahuje?“

„To by si nikdo nedovolil,“ reagovala Emily bez mrknutí oka. „Ali každý miluje.“

Paní DiLaurentisová otevřela pusy, jako by chtěla oponovat, ale nakonec se rozmyslela. „V tom máte jistě pravdu. Nemluvila s vámi někdy třeba o tom, že by chtěla odejít z domova?“

Spencer si odfrkla. „Ani náhodou.“ Jediná Emily nepatrně uklonila hlavu. S Ali občas fantazírovaly o společném útěku. Diskuse o odletu do Paříže, kde by přijaly novou identitu, otvíraly v poslední době stále častěji. Přesto byla Emily skálopevně přesvědčená, že Ali podobné sny nehodlá realizovat.

„Zdála se vám někdy smutná?“ pokračovala Paní DiLaurentisová.

Ve tvářích každé z dívek se zrcadlila větší a větší bezradnost. „Smutná?“ zopakovala konečně Hanna. „Jako... zdeptaná?“

„To vůbec ne,“ pronesla Emily. Vybavila si Ali, jak včera vesele tančila po trávníku, aby oslavila konec sedmičky.

„Kdyby ji něco trápilo, určitě by se nám svěřila,“ dodala Aria, ačkoli si sama nebyla jistá, jestli by se tak opravdu stalo. Aria s Alison před pár týdny odhalily jedno příšerné tajemství, které před světem skrýval Ariin táta. Od té doby se Aria pokoušela Ali vyhábat. Do včerejšího večírku vkládala Aria naděje, že by se to mezi nimi snad mohlo urovnat.

Myčka v kuchyni DiLaurentisových se s chrčením přepnula do další fáze. Pan DiLaurentis se zarudlýma očima vešel do místnosti celý zmatený. Podíval se na svou ženu a přes tvář mu přeběhl nejistý výraz. Záhy se otočil, a když mizel, zuřivě se škrábal na velikém křivém nose.

„Určitě o ničem nevíte?“ ptala se znovu paní DiLaurentisová. Čelo jí zbrázdily starostlivé vrásky. „Chtěla jsem najít její deníček. Snad si alespoň tam napsala, kam jde. Jenže ho nemůžu nikde objevit.“

Hanna se rozzářila. „Já vím, jak její deník vypadá. Jestli chcete, vyběhnu nahoru a podívám se po něm!“ Před několika dny přišly holky na návštěvu a paní DiLaurentisová je poslala nahoru do pokojíku, aniž by o nich Ali věděla. Holky ji tam přistihly, jak si něco zapisuje. Očividně ji zaskočily. Jako by Ali pro samé psaní deníčku zapomněla, že si je pozvala. Paní DiLaurentisová tenkrát po pár vteřinách přišla do pokoje taky a poslala holky zase dolů na zahradu. Zřejmě potřebovala dceři udělit výchovnou lekci. Když se později Ali objevila na terase, působila dost otráveně, jako by ji holky svou přítomností obtěžovaly. Asi jí nebylo po chuti, že byly v domě, když na ni máma křičela.

„Ne, ne, to je v pořádku,“ odpověděla paní DiLaurentisová a rychle položila šálek s kávou.

„Opravdu.“ Hanna odsunula židli a vyběhla do haly. „To není žádný problém.“

„Hanno,“ Alisonina máma vykřikla hlasem ostrým jako břitva.
„Řekla jsem, že ne.“

Hanna se zastavila pod lustrem. Paní DiLaurentisové probleskl ve tváři těžko čitelný výraz. „Dobře,“ stáhla se Hanna polohlasně a vrátila se ke stolu. „Promiňte.“

Potom paní DiLaurentisová dívkám poděkovala, že si udělaly čas. Po jedné vycházely ze dveří a mhouřily oči proti ostrému sluníčku. Ve slepé ulici se proháněla školní chudinka Mona Vandervaalová na koloběžce Razor. Vykreslovala na asfaltu úhledné osmičky. Když spatřila holky, zamávala jim. Pochopitelně jí žádá na pozdrav neodpověděla.

Emily na chodníku kopla do uvolněné dlažební kostky. „Alisonina máma to dost přehání. Ali je v pohodě.“

„Určitě není *zdeptaná*,“ prohlásila Hanna. „Jak ji to vůbec mohlo napadnout?“

Aria si schovala ruce do zadních kapes minisukně. „Co když Ali opravdu utekla? Třeba ne proto, že by byla nešťastná, ale prostě proto, že objevila místo, kde by byla šťastnější?“

„Určitě by se jí po nás stýskalo,“ odpálkovala ji Emily. A rozplakala se.

Spencer se po ní podívala a obrátila oči v sloup. „Bože, Emily. Musíš takhle vyšilovat zrovna teď?“

„Dej jí pokoj,“ usměrnila ji Aria.

Spencer přenesla pozornost k Arii. Prohlížela si ji od hlavy k patě. „Tu náušnici v nose máš nějakou zkroucenou,“ upozornila ji tónem plným zlosti.

Aria nahmatala falešnou třpytivou pecičku, kterou nosila nalepenou na levé dírce. Bůhvíjak jí sklouzla skoro až na tvář. Vrátila ji na místo a potom, zřejmě v návalu pocitu vlastní slabosti, si ji sundala úplně.

Ozvalo se šustění, za nímž následovalo hlasité *křup*. Všechny se otočily k Hanně. Přistihly ji lovit v pytlíku sýrových krekrů Cheez-It, který měla schovaný v kabelce. Když si Hanna všimla

jejich pohledů, ztuhla. „Co je?“ ohradila se s pusou oranžovou od sýrového prášku.

Holky zůstaly chvíli tiše stát. Emily si otírala slzy. Hanna chroupala další hrst křupek. Aria si hrála s přezkami na motorkářských botách. Spencer si založila ruce a podívala se na ně, jako by ji nudily. Bez Ali byly holky najednou bezmocné. Vykojené.

Z Alisoniny zadní zahrady se ozýval ohlušující rámus. Holky se ohlédly a pozorovaly červenou míchačku s betonem, najetou přímo vedle veliké vykopané jámy. DiLaurentisovi na zahradě stavěli posezení pro dvacet osob. Zanedbaný vychrtlý dělník se světlými vlasy staženými do zacuchaného culíku pozvedl sluneční brýle z očí a podíval se na děvčata. Věnoval jim oplzlý úsměv, při kterém odhalil zlatý zub. Holohlavý obtloustlý potovaný kopáč v krátkém bílém tílku a roztrhaných džínách zapískal. Holky se nejistě ošily – Ali jim vyprávěla, jaké si od nich musí vyslechnout kecy, kdykoli prochází kolem. V příští chvíli dělníci mávli na řidiče míchačky a ten začal pomalu vyklápět obsah. Břidlicově šedý beton se valil dlouhým korytem až do jámy.

Ali ostatním vyprávěla o stavbě zahradního posezení celé týdny. Na jedné straně bude vířivka, na druhé krb. Celý prostor bude ohraničen vzrostlými rostlinami, křovinami a stromy, které navodí pocit exotiky a klidu.

„Ali se to sezení bude líbit,“ prohlásila Emily sebevědomě. „Uspořádá tam ty nejlepší večírky.“

Ostatní opatrně přikyvovaly. Doufaly, že je také pozvou. Doufaly, že nepřišel konec jejich velké éry.

Potom se jejich cesty rozdělily, když každá zamířila domů. Spencer vešla do kuchyně a oknem se zadívala na zrekonstruovanou stodolu, kde se včera konala jejich velká party. Co když jim dala Ali košem nadobro? Holky by z toho byly určitě hodně špatné, ale třeba by to ve skutečnosti zase taková pohroma

nebyla. Spencer měla už plné zuby toho, že musela plnit Alisoniny rozkazy a přání.

Zaslechla vzlykání a nadskočila. U pracovního stolu uprostřed kuchyně seděla máma a skelnýma očima koukala do prázdna. „Mami?“ oslovila ji Spencer něžně, ale máma nereagovala.

Aria seběhla po příjezdové cestě DiLaurentisových. Na obrubníku stály připravené popelnice, které čekaly na sobotní svoz. Jedno víko bylo odklopené. Na černém igelitovém pytli ležela prázdná lahvička opatřená samolepkou z lékárny. Přes škrábance se z ní nedalo moc vyčíst, jen Alisonino jméno natištěné velkými písmeny. Arii napadlo, že to budou antibiotika nebo léky na jarní alergie – letos létal po Rosewoodu pyl v šílených mračnech.

Hanna čekala na balvanu před Spenceřiným domem na mámu, která ji měla přijet vyzvednout. Mona Vandervaalová se dál projížděla slepou ulicí na koloběžce. Mohla mít paní DiLaurentisová pravdu? Opovážil se někdo deptat Alison, podobně jako Alison s kámoškami deptaly Monu?

Emily popadla kolo a vyrazila do lesa za Alisoniným domem, kudy si cestu domů zkrátila. Dělníci si zrovna dávali pauzičku a bavili se. Jeden byl vyzábělý se zlatým zubem, druhý s úzkým knírkem. Vůbec nevěnovali pozornost betonu, který se zatím vyléval z míchačky do jámy. Jejich auta – pomačkaná honda, dva pick-upy a Jeep Cherokee vyzdobený samolepkami na nárazníku, stála za sebou podél chodníku. Na samém konci řady parkovala povědomá černá kára. Na svůj věk velmi dobře vypadající sedan. V naleštěném laku na jeho dveřích se Emily viděla jako v zrcadle, když projížděla kolem. Dělal si starosti. Co si počne, jestli se s ní už Alison nebude chtít kamarádit?

Sluníčko po obloze stoupalo a holky se trápily myšlenkami na Ali. Řešily, co s nimi bude, pokud je Ali odkopne stejně chladně jako kdysi Naomi a Riley. Žádná z nich se vůbec nezaobírala šílenými otázkami, které v kuchyni vyslovila paní DiLaurenti-

sová. Její úvahy braly s rezervou. Jako máma se o ni přece musí bát. Má to v *popisu práce*.

Ani jednu z kamarádek v danou chvíli ani na chvíli nenapadlo, že dalšího dne bude přední zahrada DiLaurentisových zabarikádovaná přenosovými vozy a policejními auty. Neměly nejmenší tušení, kde Alison je ani s kým se toho večera po útěku ze stodoly plánovala setkat. Ne, onoho krásného červnového dne na samém začátku letních prázdnin byly všechny hrůzné obavy paní DiLaurentisové k smíchu. V městečku, jako je Rosewood, se nic zlého stát nemůže. A už vůbec se nemůže nic zlého stát holce, jako je Alison. *Je v pořádku*, namlouvaly si. *Vrátí se*.

Uplynuly tři roky a zdá se, že by snad – jen snad – mohly mít konečně pravdu.

1

ZADRŽ DECH

Emily Fieldsová otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe. Ležela u Spencer za domem uprostřed zahrady, obklopená neprostupným kouřem a plameny. Pokroucené větve stromů se lámaly a s ohlušujícím rámusem padaly na zem. Z lesa sálalo horko, které navozovalo dojem, že je červenec, ačkoli byl teprve konec ledna.

Emilyiny další nejlepší kamarádky Aria Montgomeryová a Hanna Marinová v zamazaných společenských šatech pošitých filtry se opodál svíjely v záchvatu kašle. Za zády šílely sirény. V dálce blikala výstražná světla hasičských vozů. Na pozemku Hastingsových zastavovala čtveřice sanitek. Řidiči vůbec nedbali na precizně zastrížené keře ani úhledné záhonky.

Záchranář v bílém mundúru se řítíl hustým kouřem. „Jsi v pořádku?“ volal a klekl vedle Emily.

Emily měla pocit, jako by se probudila z ročního spánku. Věděla, že se právě stalo něco ohromného... jenže *co*?

Zdravotník ji chytil za paži, aby neupadla zpátky do trávy. „Máš v plicích příliš mnoho kouře,“ křičel. „Tvůj mozek nemá dost kyslíku. Ztrácíš vědomí.“ Nasadil jí na obličej dýchací masku.

Na dohled se objevila další postava. Rosewoodský policista, kterého Emily nepoznávala. Muž s prošedivělými vlasy a přívětivými zelenými očima. „Je v lese mimo vás čtyři ještě někdo další?“ Musel rvát, aby přehlušil hluk.

Emily pootevřela pusu a v paměti marně lovila odpověď. Náhle se jí rozbřesklo, jako když se rozsvítí žárovka. Vybabila si všechno, co se během posledních několika hodin odehrálo.

Všechny zprávy od *A*, esemeskové tyranky, která ve vzkazech trvá na tom, že Ian Thomas není vrahem Alison DiLaurentisové. Knihu návštěv, kterou Emily náhodou objevila v hotelu Radley během večírku. Jméno Jasona DiLaurentise v ní stálo na každé stránce, což holky vedlo k závěru, že tam byl Jason pravi- delným hostem v dobách, kdy budova ještě sloužila jako léčebna pro duševně nemocné. Ian prostřednictvím chatu potvrdil, že Alisoninu smrt má na svědomí Jason spolu s Darrenem Wilde- nem, který dnes slouží u policie, a co hůř, vyšetřuje Alisonin pří- pad. Ian holky také varoval, aby si daly pozor, že se ti dva neza- staví před ničím, jen aby je umlčeli.

A pak plameny. Příšerný sirný zápach. Deset akrů lesa živilo nenasytný požár.

Slepě utíkaly ke Spencer na zahradu. Tam se záhy objevila i Aria, která se zkratkou přes les vracela od domova o ulici dál. Aria s sebou vedla cizí holku, která uvízla v hořícím pekle. Emily nedoufala, že by tuhle dívku mohla ještě kdy spatřit.

Emily si sundala masku z tváře. „*Alison*,“ vykřikla. „Nezapomeňte na Alison!“

Policista nachýlil hlavu k rameni. Záchranář si k uchu přiložil dlaň. „Koho?“

Emily se rozhlédla a ukázala na místo v trávě, kde Ali ještě před chvilkou ležela. Dlouhým krokem šlápla za sebe. Ali je pryč.

„*Ne*,“ špitla. Otočila se. Sanitáři nakládali ostatní holky z party do aut. „*Arie!*“ zvolala Emily. „*Spencer!* Hanno!“

Kamarádky se otočily. „*Ali!*“ Emily ječela a mávala na prázdné místo, kde ještě před chvilkou Ali byla. „Viděly jste, kam Ali odešla?“

Aria zavrtěla hlavou. Hanna si na ústech držela kyslíkovou masku a pohledem těkala z místa na místo. Spencer bledla stra-

chy, ale obestoupil ji tím záchranářů, aby jí pomohli nastoupit do auta.

Emily se zoufale obrátila na sanitáka. Tvář mu ozařoval hořící větrný mlýn, který měli Hastingsovi na zahradě. „Alison je *tady*. Právě jsme ji viděly!“

Záchranář se na ni podíval dost nevěřičně. „Máš na mysli Alison DiLaurentisovou? Tu dívku, která... zemřela?“

„Není mrtvá!“ kvílela Emily a při couvání div nezakopla o kořen. Rukou poukázala na plameny. „Je zraněná! Říkala, že se jí někdo snaží zabít!“

„Slečno.“ Policista jí položil dlaň na rameno. „Potřebujete si odpočinout.“

Jen pár kroků od nich něco zapraskalo a Emily se otočila. U terasy před domem Hastingsových stáli čtyři novináři s očima navrch hlavy. „Slečno Fieldsová?“ volala jedna z reportérek a utíkala, aby Emily podstrčila mikrofon pod nos. Muž s kamerou a další chlapík, co držel mikrofonovou tyč, běželi s ní. „Co jste právě řekla? *Koho* jste tady viděla?“

Emily zabořilo srdíčko. „Musíme pomoci Alison!“ Znovu se rozhlédla kolem. Na Spenceřině zahradě se to hemžilo policisty a záchranáři. Pozemek kolem někdejšího Alisonina domu vypadal naopak tiše, potemněle a prázdně. Emily v jeden okamžik zahlédla pohyb u pletiva, které obě zahrady oddělovalo. Na okamžik zajásala. *Ali*? Ale byl to jen neposedný stín houkajícího policejního majáčku.

Reportéři se hromadili. Přicházeli z přední i boční zahrady Hastingsových. Do nastalého zmatku začal houkat i hasičský vůz. Muži vyskákali z auta a namířili na stromy ohromné hadice. Plešatý novinář středního věku položil Emily ruku na rameno. „Jak Alison vypadala?“ zajímal se. „Kde jste ji viděla?“

„To by stačilo.“ Policista všechny odehnal pryč. „Dopřejte jí chvílku, ať se vzpamatuje.“

Reportérka namířila mikrofon na něj. „Budete její svědectví prošetřovat? Budete se snažit Alison najít?“

„Kdo založil požár? Viděli jste někoho?“ křičel kdosi další přes hukot hasičských vodních děl.

Záchranář Emily odvedl pryč. „Musíme tě odtud dostat.“

Emily se zoufale dívala na prázdné místo v trávě a bolestně sténala. Přesně stejnou situaci zažila minulý týden, když s holkami v lese našly Ianovo mrtvé tělo – v jednu chvíli tam leželo v trávě nafouklé a bledé, a v následujícím okamžiku bylo... *pryč*. Přece se to nemůže dít znovu. *Nemůže*. Emily si Alison celé roky prohlížela. Obdivovala každou konturu její tváře, ukládala si do paměti každičky její vlas. Dívka z lesa vypadala *přesně* jako Ali. Promluvila podmanivým chraplavým hlasem jako ona, popel z tváře si otírala drobnými roztomilými dlaněmi, jako to dělala ona.

Přesunuli se do záchranářského auta. Jiný saniták nasadil Emily kyslíkovou masku přes nos a ústa a pomohl jí na lehátko. Záchranáři se připoutali v sedadlech kolem ní. Rozezněly se houkačky a vůz pomalu sjížděl z trávníku na cestu. Když se napojovali na silnici, zahlédla Emily okénkem policejní auto. Neblikalo ani nehoukalo, mělo zhasnutá světla. Mířilo úplně jinam než k domu Hastingsových.

Emily se naposledy zadívala na Spenceřinu zahradu, jestli zahlédne Alison. Místo ní viděla jen zvědavé kolemjdoucí. Paní McClellanovou, vzdálenou sousedku z jejich ulice. O poštovní schránku se opírali manželé Vanderwaalovi. Jejich dcera Mona se ukázala být vyděračkou, která pod přezdívkou *A* vystupovala jako první. Emily její rodiče viděla naposledy na Monině pohřbu před několika měsíci. Přišli dokonce i Cavanaughovi. Zděšeně zírali do plamenů. Paní Cavanaughová starostlivě držela dceru Jennu kolem ramen. Jenniny oči zakrývaly ohromné sluneční brýle Gucci, ale Emily měla v sanitce přesto pocit, jako by se ta holka dívala přímo na ni.

Alison v tom mumraji nebyla. Zmizela – zase.

2

VZHŮRU KOUŘEM

O šest hodin později odpočívala Aria na pohotovosti v nemocnici Rosewood Memorial. Kousek soukromí jí zajišťoval závěs kolem postele, který právě rozhrnula energická sestřička s dlouhými hnědými vlasy staženými do culíku. Podala Ariinu tátovi Byronovi desky a požádala ho o podpis v dolní části zprávy. „Má poškrábané nohy a nadýchala se hodně kouře, ale jinak bude brzy v pořádku,“ shrnula sestra Ariin zdravotní stav.

„Díky bohu.“ Byron své jméno na listu papíru vyvedl vpravdě umělecky. Spolu s Ariiným bráchou Mikem dorazili do špitálu krátce po příjezdu záchranky. Ariinu mámu Ellu, která ve Vermontu trávila noc se svým slizkým přítelem Xavierem, Byron ujistil, že není důvod k předčasnému návratu.

Sestřička se koukla na Arii. „Vaše kamarádka Spencer se s vámi chce vidět, než odejdete domů. Leží ve druhém patře. Pokoj dvě stě šest.“

„Dobře,“ odvětila Aria roztřeseným hlasem a šoupala nohama schovanými pod peřinou v hrubém nemocničním povlečení.

Byron se zvedl z bílé plastové židle vedle Ariiny postele a zachytil její pohled. „Počkám na tebe v hale u východu. Nemusíš se nijak honit.“

Aria pomalu vstala. Prsty si pročesala modročerné vlasy a zasykala prostěradlo sprškou sazí a popela. Když se sklonila, aby si

natáhla džíny a obula boty, přepočítala si všechny svaly, jako by zdolala Mount Everest. Čerstvé zážitky z lesa ji vystrašily tak, že celou noc nezamhouřila oči. Na pohotovost přivezly sanitky všechny čtyři kamarádky, ale každou umístili jinam. Aria se tak s žádnou nedokázala spojit. Kdykoli se pokusila vstát, objevila se v pokoji sestřička s připomínkou, že musí odpočívat a vyspat se. *Jasně.* Jenže to se jí už nikdy nepovede.

Aria nebyla schopná srovnat si myšlenky a ujasnit si, co si o čerstvém prožitku myslet. Vnímala to jako těžkou zkoušku. Všechno začalo tak, že úplně normálně utíkala lesem ke Spencer do stodoly. V zadní kapse nesla Alisonin díl školní vlajky, který v šesté třídě Ali omalovala při hře Kapsle času. Aria jej tenkrát sice ukradla, ale po dlouhé čtyři roky se na zářivě modrý kousek látky ani nepodívala. Hanna ovšem trvala na tom, že obrázky na vlajce skrývají jméno Alisonina vraha, a tak ho Aria nesla holkám ukázat. Cestou v lese Aria uklouzla na mokrém listí. Právě upadla, když zavětrila štiplavý zápach benzínu a zaslechla typický zvuk škrtnutí zápalkou. Všechno kolem rázem pohltily jasné plameny, jejichž náhlé horko jí spalovalo kůži. Sotva pár okamžiků nato natrefila na osobu, která zoufale křičela o pomoc. Osobu, o které byly všechny přesvědčeny, že její tělo bylo objeveno ve zpola vykopané jámě na zahradě DiLaurentisových. *Ali.*

Alespoň tak Aria v danou chvíli uvažovala. Jenže teď... upřímně, nevěděla. V zrcadle zavěšeném na dveřích si prohlédla vlastní obraz. Tváře měla propadlé, oči podlité krví. Ošetřující lékař z pohotovosti jí vysvětlil, že po vdechnutí velkého množství jedovatého kouře je zcela běžné, že člověk vidí podivné věci – bez přístupu vzduchu se mozek zkrátka poškodí. Je pravda, že v lese *bylo* na udušení. Ali navíc působila démonicky až nadpřirozeně, rozhodně jako ze snu. Aria netušila, že člověk může prožít i skupinovou halucinaci. Na druhou stranu je pravda, že Ali měly včera večer plnou hlavu všechny čtyři. Připouštěla proto

jako logické vysvětlení, že všechny čtyři mozky na konci svých sil vyplavily smyšlenku právě o Ali.

Když se Aria převlékla do džín a svetru, co Byron přinesl z domova, vydala se do druhého patra navštívit Spencer. Pan a paní Hastingsovi se choulili na židličkách v čekárně na opačné straně haly. Každý z nich se věnoval svému blackberry. Hanna s Emily už byly v pokoji, obě v džínách a svetrech, jen Spencer stále ležela v posteli, oblečená do nemocničních šatů. V pažích měla kapačky, tvář pobledlou, pod modrýma očima tmavofialové kruhy a modřinu na výrazné čelisti.

„Jsi v pořádku?“ vykřikla Aria. Nikdo jí neřekl, že je Spencer zraněná.

Spencer unaveně přikývla a pomocí malého ovladače na boku pelesti si nastavila sklon lůžka, aby seděla víc zpříma. „Už je mi mnohem líp. Říkali, že na nadýchání kouře může každý člověk reagovat úplně jinak.“

Aria se rozhlédla. Pokoj byl cítit nemocemi a dezinfekcí. V rohu stál monitor, který snímal Spenceřiny životní funkce, a malé chromové umyvadlo obestavěné krabicemi s gumovými rukavicemi. Stěny měly barvu zelenou jako křen wasabi, v oknech visely květované závěsy a vedle plakát s návodem, jak si sama správně vyšetřit prsa. Ženy by to měly dělat preventivně každý měsíc. Zřejmě jakési vtipné dítě vedle nadra dokreslilo penis.

Emily seděla na dětské židličce u okna. Nazrzlé vlasy měla zacuchané a tenké rty rozseknuté. Neustále si poposedala, protože na sedadle kvůli své mohutné plavecké postavě těžko hledala pohodlnou polohu. Hanna stála u dveří, kde se opírala o cedulku s upozorněním, že všichni zaměstnanci nemocnice musí používat rukavice. V oříškových očích měla skelný nepřítomný výraz. Zdála se ještě hubenější než normálně. Vypasované tmavé džíny jí volně klouzaly přes boky.

Aria beze slova vytáhla Alisonin díl soutěžní vlajky, kterou přinesla v kabelce z kožešiny jaka. Rozložila vlajku na Spenceřině

posteli. Všechny holky se přiblížily a prohlížely si ji. Látka byla pokreslená stříbřitými čarami. Rozpoznávaly logo Chanel, vzor užívaný na kabelkách značky Louis Vuitton a Alisonino jméno napsané buclatými písmenky. Taky kamennou kouzelnou studnu, vybavenou áčkovou stříškou a rumpálem. Aria bříšky prstů pohladila kontury kresby. Neshledávala mezi obrázky žádnou převratnou křičící nápovědu, která by naznačovala, co se Ali stalo té noci, kdy zemřela. Její malůvky se nijak neodlišovaly od těch, kterými své díly zdobívaly ostatní děti.

Spencer pohladila okraj vlajky. „Zapomněla jsem, jak boubelatými písmenky Ali psávala.“

Hanna se zachvěla. „Já jen vidím její rukopis a mám dojem, jako by tady byla s námi.“

Dívky zvedly hlavu a mlčky se po sobě podívaly. Zjevně jim přišla na mysl stejná věc. *Jako by s námi před pár hodinami byla v lese.*

Vzápětí promluvily všechny naráz. „Musíme –“ vyhrkla Aria.

„Co jsme –“ špitla Hanna.

„Doktor říkal –“ sykla Spencer o půl vteřinky později. Zarazily se a znovu po sobě koukly. Ve tvářích byly bílé jak polštář, co měla Spencer pod hlavou.

Následně promluvila Emily. „Musíme něco udělat, holky. Ali tam někde *je*. Musíme zjistit, kam šla. Víte některá, jestli ji šel do lesa někdo hledat? Říkala jsem poldům, že jsem ji viděla, ale nehnuli ani prstem!“

Arii se zastavilo srdce. Spencer se zatvářila nevěřícně. „Ty jsi o ní řekla policii?“ opakovala a odhrnovala si pramen tmavě blond vlasů z očí.

„Samozřejmě že ano!“ zašeptala Emily.

„Ale... Emily...“

„Co je?“ odsekla Emily. Na Spencer pohlédla vyděšeně, jako by jí z čela rostl nosorožcův roh.

„Emily, byla to jenom halucinace. Říkal to doktor. Ali je *mrtvá*.“

Emily vykulila oči. „Ale *všechny* jsme ji viděly, ne? Chceš mi říct, že jsme měly všechny naprosto shodnou halucinaci?“

Spencer se na Emily dívala bez jediného mrknutí. Uplynulo několik napjatých vteřin. Venku na chodbě se rozřinčel bzučák. Bylo slyšet i rozvrzaná kolečka projíždějící nemocniční postele.

Emily zasténala. Ve tváři byla rázem jasně růžová. Obrátila se na Hannu a Arii. „Vy si ale myslíte, že to byla opravdu Ali, že jo?“

„*Mohla* to být Ali... myslím,“ vyjádřila se Aria a zanořovala se hlouběji do invalidního vozíku připraveného u vchodu do koupelny. „Jenže, Emi, mně doktor taky říkal, že za to může kouř, kterého jsme se nadýchaly. Dávalo by to smysl. Jak jinak by mohla potom tak rychle zmizet?“

„Právě,“ souhlasila Hanna unaveně. „Nehledě na to, že nevím, kde by se celou tu dobu schovávala?“

Emily si rázně založila ruce v bok. Stojan s infuzí se vedle ní otrásl. „Hanno, když jsi tady posledně ležela, vyprávěla jsi nám, že jsi Ali viděla sklánět se nad tvým lůžkem. Co když to vážně *byla* ona!“

Hanna si celá nesvá mnula podpatek kozačky z jemné kůže.

„Hanna byla v kómatu, když viděla Alison,“ skočila do hovoru Spencer. „Muselo se jí to zdát, to je jasný.“

Emily se nevzdávala a namířila prstem na Arii. „Ty jsi včera někoho vyvedla z lesa. Pokud to nebyla Alison, pak tedy kdo?“

Aria pokrčila rameny a brnkala na paprsky velkých kol vozíku. Za velikým oknem právě vycházelo sluníčko. Na parkovišti stály řady naleštěných bavoráků, mercedesů a audi. Bylo neuvěřitelné, jak po šílené noci vypadalo všechno obyčejně. „Já ti nevím,“ váhala. „V lese byla tma. A taky... do *háje*.“ Zalovila ve vnitřní kapsičce kabelky. „Včera v noci jsem našla tohle.“

Rozevřela dlaň a ukázala dobře známý školní prsten Rosewood Day, zdobený blyštivým modrým kamenem. Na vnitřní straně bylo vyryto jméno IAN THOMAS. Když minulý týden v lese společně objevily Ianovo tělo, měl prstýnek na ruce. „Válel se jen tak

v blátě,“ vysvětlila. „Nechápu, jak to, že ho vyšetřovatelé ne-
našli.“

Emily zalapala po dechu. Spencer se zatvářila zmateně. Hanna si šperk vzala a podržela ho proti světlu nad Spenceřinou postelí. „Možná, že ho Ian ztratil při útěku.“

„Co s ním budeme dělat?“ ptala se Emily. „Odevzdáme ho policii?“

„To rozhodně ne,“ sykla Spencer. „Tím bychom jim to dost zjednodušily. Našly jsme v lese mrtvolu, nechaly poldy místo prohledat a pak *voilà!* Najdeme prsten. Vrhlo by to na nás podezření. Asi jsi ho vůbec neměla brát. Je to důkaz.“

Aria si ve svetru Fair Isle založila ruce přes prsa. „Jak *jsem* to asi měla vědět? Co mám teď dělat? Mám ho jít vrátit, kde jsem ho vzala?“

„Ne,“ instruovala ji Spencer. „Poldové budou v lese šmejdit znova kvůli požáru. Kdyby si všimli, že jsi prsten vrátila, začnou se ptát. Podle mě by bylo nejrozumnější, aby sis ho nechala.“

Emily se netrpělivě zavrtila na dětské židličce. „Alison jsi viděla až potom, co jsi našla prsten. Je to tak, Arie?“

„Nejsem si jistá,“ váhala Aria. Pokoušela se vzpomenout na události několika šílených minut, které v lese prožila. Detaily se jí v paměti rozpíjely čím dál víc. „Vlastně jsem se jí vůbec *nedotkla*...“

Emily se postavila. „Co se to s vámi děje, holky? Proč najednou nevěříte tomu, co jste viděly na vlastní oči?“

„Emi,“ oslovila ji Spencer něžně. „Moc to prožíváš.“

„To není pravda!“ nabírala na obrátkách Emily. Náhlá červeň ve tvářích dala vyniknout jejím pihám.

Jejich rozhovor přerušil hlasitý pronikavý alarm v sousedním pokoji. Sestřičky křičely. Z chodby doléhaly spěšné kroky. Arii se sevřel žaludek. Jako první ji napadlo, že alarm ohlašuje, že vedle někdo umírá.

O pár vteřin později zvuk opět utichl. Spencer si odkašlala.

„Nejdůležitější je zjistit, kdo požár založil. *Na to* se teď policie musí soustředit. Někdo se nás včera v noci pokusil zabít.“

„A nebyl to jen tak někdo,“ šeptala Hanna. „Byli to *oni*.“

Spencer se koukla na Arii. „Ve stodole jsme se spojily s Ianem. Všechno nám řekl. Je si jistý, že to udělal Jason s Wildenem. Co jsme si včera řekly, je do puntíku pravda. Bezpochyby se nás snaží umlčet.“

Arii ztěžkla ramena, protože si ze včerejší noci vybavila ještě něco. „Když jsem byla v lese, viděla jsem někoho zapalovat oheň.“

Spencer se napřímila ještě víc a vykulila oči. „*Cože?*“

„Viděla jsi jim do obličeje?“ vykřikla zvědavě Hanna.

„Ani moc ne.“ Aria pevně zavřela oči a pokoušela se vyvolat onu hrůzostrašnou vzpomínku. Pár okamžiků poté, co našla Ianův prsten, zahlédla postavu procházející sotva pár kroků od ní. Dotyčný měl pevně staženou kapuci a tvář zastřenou stínem. Rázem v kostech cítila, že toho člověka zná. Když si uvědomila, co dělá, krve by se v ní nedořezal. Cítila se úplně bezmocná, protože ho nedokázala zastavit. Stačilo pár vteřin a plameny se rozeběhly po lesním porostu. Jako hladové jazyky se blížily k jejím nohám.

Vnímala nedočkavé pohledy kamarádek. „Ať to byl kdokoli, měl na hlavě kapuci,“ spustila Aria. „Jsem si přesto celkem jistá, že to byl...“

Větu nedokončila kvůli hlasitému dlouhému vrznutí. Dveře do Spenceřina nemocničního pokoje se pomalu otevřely. Na prahu stanula postava, jejíž siluetu podsvěcovalo jasné světlo z chodby. Aria návštěvníkovi pohlédla do tváře a srdce jí vyskočilo do krku. *Nesmíš omdlít*, poroučela si v duchu, protože se jí zatočila hlava. Patřil mezi ty, před kterými je *A* varovala. Člověk, o kterém byla přesvědčená, že ho viděla včera v noci v lese. Jeden z Alisoniných vrahů.

Policejní důstojník Darren Wilden.

„Zdravím, děvčata.“ Vešel do místnosti. Měl jasné zelené oči

a líbivou tvář s ostrými rysy ošlehanou chladem z venku. Rosewoodská policejní uniforma mu seděla a perfektně podtrhovala jeho vypracované tělo.

Došel až k pelesti Spenceřiny postele, než konečně zaznamenal nevraživé výrazy všech přítomných dívek. „Co se děje?“

Holky si vyměnily ustrašené pohledy. Nakonec to byla Spencer, kdo si odkašlal. „Víme, co jste udělal.“

Wilden se opřel o rám postele. Dával pozor, aby nezapletl hadičky s infuzemi. „Prosím?“

„Právě jsem volala sestřičku,“ pronesla Spencer silným hlasem s pečlivou výslovností, jak měla nacvičeno z rolí v dramatickém kroužku Rosewood Day. „Kontaktuje ochranku, než nám stačíte ublížit. Víme, že jste založil ten požár. A víme taky, *proč* jste to udělal.“

Wildenovi na čele vyskákaly hluboké vrásky. Na krku mu vylezla tepající céva. Arii bušilo srdce tak nahlas, že přes něj neslyšela skoro nic jiného. Nikdo se ani nepohnul. Čím déle na ně Wilden koukal, tím víc v Arii stoupalo napětí.

Nakonec Wilden přešlápl z nohy na nohu. „Požár v lese?“ Následoval pochybovačný úšklebek. „To myslíte vážně?“

„Viděla jsem vás, jak jste v obchodě s domácími potřebami nakupoval láhve s propan-butanem,“ pronesla Hanna roztrášeným hláskem, ale s pevnými rameny. „Nakládal jste do auta tři flašky. To by na podpálení lesa bohatě stačilo. A proč jste se pak neobjevil? Z oddělení tam byli kromě vás úplně všichni.“

„Já viděla vaše auto spěchat pryč od Spenceřina domu,“ přidala se Emily a přitáhla si kolena pod bradu. „Jako byste utíkal z místa činu.“

Aria na Emily koutkem oka nejspíše mrkla. Sama si nevšimla, že by v noci od Spencer ujíždělo policejní auto.

Wilden se v rohu opřel o malé kovové umývadlo. „Dámy. *Proč* bych v lese zakládal požár?“

„Snažíte se zamést stopy po tom, co jste provedli Alison,“ řekla Spencer. „Vy a Jason.“

Emily se ke Spencer otočila. „On Alison nic *neudělal*. Ali žije.“ Wilden sebou škubl a krátce se na Emily zadíval. Následně si pohledem přeměřil všechny ostatní. Tvářil se ukřivděně. „Vy skutečně věříte, že jsem se vám pokusil ublížit?“ zeptal se jich. Holky téměř neznatelně přikývly. Wilden zavrtěl hlavou. „Vždyť já se vám snažím *pomocť*!“ Když se nedočkal žádné reakce, povzdychl si. „Bože. Tak dobře. Včera v noci, když vypukl požár, jsem byl u strejdy. Na střední škole jsem u něj bydlel a teď je těžce nemocný.“ Vsunul ruce do kapes a vytáhl kousek papíru. „Prosím.“

Aria i ostatní se naklonily. Byl to účet z lékárny. „Vyzvedával jsem strýci prášky v devět padesát sedm, a pokud vím, hořet začalo kolem desáté,“ řekl Wilden. „Nejspíš mě v obchodě zachytila i bezpečnostní kamera. Je podle vás možné, abych byl na dvou místech zároveň?“

V pokoji najednou zavoněla Wildenova výrazná kolínská a na Arii šly mdloby. Copak to *nebyl* Wilden, koho v lese viděla zapalovat oheň?

„A k tomu propan-butanu,“ pokračoval Wilden, zatímco pohládl kytici na Spenceřině nočním stolku. „Jason DiLaurentis mě poprosil, jestli bych láhve mohl nakoupit na jejich chatu v Poconos. Má moc práce a jsme staří přátelé, tak jsem se mu pro ně stavil.“

Aria se rozhlédla po holkách. Wilden je svou nenuceností odzbrojil. Když včera večer zjistily, že jsou Jason s Wildenem kamarádi, zdálo se, že odhalily ohromné tajemství. V dnešním světle, kdy celou skutečnost v klidu zmínil sám, jako by jejich objev ztratil veškerou cenu.

„A k tomu, co jsme s Jasonem provedli Alison...“ Wilden se odmlčel v půlce věty. Zastavil se u malého servírovacího vozíku, na němž stál džbán s vodou a dva plastové kelímky. Vypadal